

„...pohnulo se radostí dítě v mém těle...“

(Lukáš 1:44b)

To je pohybu a pohybů kolem Vánoc!

- Předcházel Ježíšovu narození – pohnul se anděl k Zachariášovi, anděl Gabriel k Marii, Marie k Alžbětě, ještě nenarozený Jan Křtitel v matčině těle. A pak dochází k tomu neznámějšímu „předvánočnímu“ pohybu – Josef a Marie jdou do Betléma.

- Patřily k Ježíšovu narození a k bezprostředním událostem potom – pohnul se anděl k pastýřům, pastýři do Betléma, mimino v jeslích, zvířata ve stáji, kometa na obloze, mudrci z východu, rodiče s malým Ježíšem do chrámu. A pak nahonem emigrují do Egypta, protože se dala do pohybu Herodesova zabíjäcká mašinérie. Až jde jednomu z tolika pohybů hlava kolem...

Ježíš Nazaretský rozhybal tento svět. Rozhybal NÁŠ svět. Mám z toho radost, protože tento pohyb přinesl jednu provždy změnu. Ježíš Kristus hýbnul světem tak, že daroval nám lidem sebe sama.

Největšímu počtu lidí, kteří se letos dali do pohybu, říkáme migranti. Zamotali svým počtem hlavu politikům a celému světu. Přeji všem, kteří se vydali na dalekou cestu z války a bídy, aby našli, co hledají.

Nám všem přeji dloooooouhé a pokojné Vánoce. A přeji si, aby nás jejich zvěst vedla k pohybu, který bude znamenat velikou radost nejen pro nás, ale i „pro všechn lid“.

Pavel Ruml

Obsah čísla:

1-...pohnulo se radostí dítě v mém těle... | 2-Výtah z jednání staršovstva | 4-My a migranti | 5-Nové staršovstvo | 5-Noví členové staršovstva se představují | 7-Poděkování | 7-Igor David Nadrchal | 9-Historické okénko | 10-Opravdový dárek | 11-Zavřít, nebo otevřít? | 13-Vánoční pobožnost | 15-Láska | 17-Jubilanti v prosinci | 17-Oznámení | 20-Kalendář na prosinec 2015

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 5. 11. 2015 v 19:00

- příprava voleb části staršovstva: počet členů s hlasovacím právem je 244, byla přijata rezignace s. Uhlířové a br. Susy, byl schválen postup při volbách i konečná kandidátka s 20 kandidáty,
- středisko Diakonie Stodůlky: s. Dana Caldová – příště volba nové DR (5 členů řádných +3 náhradníci, z našeho sboru 3 + 1). Návrhy: s. Caldová, br. Petříček, br. Sýkora, s. Ridzoňová, dále pí A. Kunová, p. Veber, pí Petru za rodiče,
- schváleno zaplacení poplatku 100 Kč a cestovného do Plzně pro 2 lidí na seminář učitelů NŠ,
- sbírky: JTD 5 054,- Kč, FSCHP 4 470,- Kč, na syrskou rodinu 9 265,- Kč, probíhá sbírka na uprchlíky, ještě v prosinci budou adventní seniorátní, interní sbírka vánoční na nadílku pro děti a 25. 12. pro bohoslovce a vikariát,
- farní byt - jednání s p. Strakou o úhradě části nákladů ze strany SR, dořeší se 25.11.,
- určení sborové sbírky pro uprchlíky: z variant pomoci v ČR nebo v útočištích v blízkosti konfliktu se předpokládá podpořit právní činnost OPU, definitivně bude o využití vybrané částky rozhodnuto podle její výše. Informovat členy sboru o dalších možnostech.
- schválena pomoc ve výši 10 000,- Kč pro sbor v Jihlavě na PF,
- v týdnu po 9.11. zavedení teplé vody dolů do nové sprchy - zajišťuje br. Hlavsa,
- konvent: v sobotu 7. 11. 9–17 hod. konvent ve sboru Žižkov I, delegáti: s. Ridzoňová, s. Petříčková, s. Tichá, br. Heller, br. Mašek; sdělit spotřebu
- letáků JJ pro náš sbor – 80 ks,
- svatba členů CB v naší modlitebně dne 27. 11. 2015 za dar sboru (na uvážení svatebčanů),
- s. Šloufová požádala o možnost uspořádat u nás ve sboru malou výstavu obrazů kombinované techniky v roce 2016 – schváleno,
- 21. 11. ve 14:30 hod. slavnostní bohoslužby u Salvátora s instalací nové SR,
- varhany – nutno zamykat a založit sešit pro zapisování jednotlivých uživatelů a případných závad, klíč uložit na jedno místo. Zajistí br. Černohorský - podle vlastního uvážení vymění zámek,

- do konce r. 2015 vyměnit vložky a klíče v obou vchodových dveřích, snížit počet držitelů klíčů, vytvořit jejich seznam a systém evidence – br. Mašek,
- v ohláškách upozornit na platbu saláru a PF,
- zemřel br. J. Tůma v úterý 3. 11. 2015, pohřeb bude v kruhu rodiny,
- rozloučení se s. Růžkovou a s. Uhlířovou – ukončení činnosti členek staršovstva,
- schválení seznamu členů s hlasovacím právem, informace o aktuálním stavu kandidátky,
- schválený postup voleb: jedinou kandidátkou jak 8 členů staršovstva na 6 let, tak další členy na 3 roky a 4 náhradníky – na 6 let bude zvoleno 8 kandidátů s nejvyšším počtem hlasů,
- příprava na konvent:
 - nová volba delegátů (V. Tichá, D. Heller, M. Študentová) a náhradníků (J. Mašek, M. Petříčková, M. Volný),
 - návrhy na členy nového seniorátního výboru - R. Mazur, Z. Skuhrová, D. Heller, M. Hrubeš, D. Titěra,
 - stanovisko ke změnám řádů: úpravy voleb delegátů JJ – schvalujeme, úprava kazatelského reverzu – schvalujeme s výhradou,
- biblické hodiny s br. Prudkým – vysoká úroveň,
- mládež se bude scházet 1x za 14 dní,
- středisko Diakonie Stodůlky: s. Dana Caldová – volba DR se zatím odkládá, komplikace se slučováním středisek,
- finanční zpráva:
 - Kongo – bude svolána schůzka přispívajících,
 - v říjnu celocírkevní sbírky: na FSChP 4. 10., na JTD poslední – k ní dopis ze SR,
- z došlé pošty a různé:
 - seminář pro učitele NŠ,
 - schváleno zachování způsobilosti br. Susy k ordinované službě,
 - téma uprchlíci – seniorátní výbor chystá přednášky o uprchlících, i o islámu obecně,
 - u nás máme na listopadovém Setkání s hostem Vladislava Güntera, ředitele Centra pro integraci cizinců a br. Hejl nabídl kontakt na Marii Skálovou – Člověk v tísní.

My a migranti

S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. (Žd 13,2)

Velkým tématem letošních veřejných debat se stali utečenci, přicházející z různých zemí a hledající bezpečí a slušné životní podmínky v Evropské unii. Podle údajů mezinárodní organizace pro migraci jich letos do Evropy přišlo hodně přes půl milionu a miliony se jich nacházejí mimo hranice EU. Mladí, staří, matky s dětmi, celé rodiny i ti, kteří přežili smrt svých blízkých. Přicházejí jich každý den tisíce, každý den přibývá obětí, těch, kteří cestu nepřežili. S přicházející zimou se situace dalších migrantů stává stále obtížnější. Hrozí tu obrovská lidská tragedie.

V některých zemích EU jsou zdůrazňovány vstřícnost, soucit a vlídné přijetí lidí v nouzi. V naší veřejnosti se šíří především představy ohrožení, zátěže a nebezpečí pronikání zločinu. Na této situaci se podílejí také média a naši politici této náladě nedokáží nebo nechťejí důrazně čelit. Vzhledem ke způsobu jednání s migranty (např. v tzv. detenčních zařízeních) získala ČR velmi špatnou pověst a je za své chování kritizována na mezinárodní úrovni.

Prosíme Vás, abyste jako křesťané, kteří znají důležitost milosrdenství, ve svém okolí čelili atmosféře nenávisti a strachu z přichozích. Je naším posláním dosvědčovat a připomínat našim spoluobčanům lidskost, soucit, úkol nasytit hladové, napojit žíznící, obléci potřebné, navštívit tísněné jako nejenom evangelijní přikázání, ale také jeden ze základů evropské kultury.

Hlavní zátěž tohoto obrovského utečeneckého proudu nese několik málo států. Z více než půl milionu žádostí o azyl v letošním roce připadá přes 200 tisíc na Německo, skoro 100 tisíc na Maďarsko, potom Švédsko, Itálii, Francii a Rakousko. Požadavek rozložit zátěž mezi všechny členy evropského společenství, být navzájem solidární v dobrém i ve zlém, by měl být samozřejmě přijat.

Obracíme se na Vás s prosbou, abyste s nezbytnou odvahou mezi svými přáteli či jinak blízkými obhajovali nutnost solidarity na mezinárodní úrovni, pamětlivi apoštolského napomenutí, abychom na sebe brali břemena druhých. Každé lidské společenství může být stabilní jen tehdy, je-li jeho základem také solidarita.

Víme přitom, že Česká republika, jakkoliv v tom zůstává za mnohými

partnerskými státy, dovede přijmout ročně velký počet lidí. Mnoho tisíc z nich, nehledě na etnické, náboženské a kulturní odlišnosti, se již stalo našimi spoluobčany. Jsme vděční za všechny, kdo se těchto lidí ujímají, kdo se dobrovolně zapojili do péče o uprchlíky a pomáhají potřebným.

Od našich státních institucí očekáváme, že vytvoří podmínky jak pro samotnou integraci, tak pro zvládání potíží, které s ní jsou spojeny, včetně možných konfliktů. Víme, že si to vyžádá energii, připravenost organizační a zákonnou i nemalé náklady.

Prosíme, abyste jako křesťané ve svém okolí rozptylovali strach v důvěře, že milosrdenství, solidarita a vstřícnost k bližním v nouzi jsou zásadní součástí zralého lidství a že obětovat něco z našeho pohodlí, dostatku a prostředků může pomoci snížit počet obětí na lidských životech. Může se to zdát úkol nad naše síly, ale smíme spoléhat i na Boží pomoc.

Dne 8. listopadu 2015

Poradni odbor pro společenské a mezinárodní záležitosti synodní rady ČCE

Nové staršovstvo

Složení nového staršovstva po volbě dne 8.11.2015

Farářka: Lenka Ridzoňová.

Presbyteři: Jana Cihlová, Tomáš Černohorský, Pavel Geier, Filip Hanuš Härtel, Petr Hejl, Daniel Heller, Eva Henychová, Jan Mašek, Marta Petříčková, Pavel Prosek, Martin Prudký, Judith Stoklasová, Kryštof Sýkora, Marta Študentová, Věra Tichá a Martin Volný.

Náhradníci: Daniela Caldwellá, Wanda Dobrovská, Martina Jílková a Daniel Molnár.

Noví členové staršovstva se představují

Judith Stoklasová

Pocházím z Pirmy u Drážďan. Doma jsem zažila živou ekumenii, protože mamka pochází z katolické rodiny a táta je evangelík.

Společně se svými dvěma bratry jsem vyrostla v obou pirenských sborech: v katolickém sboru jsem byla pokřtěna a biřmována a chodila jsem na náboženství, v evangelickém jsem zpívala v dětském sboru, který jsem později i přechodně vedla. Češtinu jsem se učila na česko-německém gymnáziu v Pirně. Po maturitě jsem pracovala 1 rok jako dobrovolnice v zařízení Diakonie pro

postižené „Rolnička“ v Soběslavi. Chodila jsem tam do místního sboru ČCE, kde byl farářem Honza Kupka, původní člen dejvického sboru. Na soběslavské mládeži jsem potkala svého budoucího manžela Marka.

Od 2011 spolu žijeme v Praze a chodíme do Dejvic. V roce 2013 nás společně oddali Bertram Wolf a Petr Hudec v Pírně. V dejvickém sboru se podílím na organizaci mládeže a učím v nedělní škole. Inspirována svými zkušenostmi z Pírně jsem začala rozvíjet tradici zpívání s dětmi pravidelně po nedělní škole. Nacvičené písně zpívají děti občas na bohoslužbách. Vystudovala jsem medicínu v Magdeburgu a na 3. LF UK v Praze a aktuálně pracuji na Pediatrické klinice FN Motol. Pokud mi zbude volný čas, hraji na housle v orchestru Univerzity Karlovy.

V rámci členství ve staršovstvu bych chtěla podpořit spolupráci se sbory jiných konfesí a tím navázat na vzniklé kontakty během organizace setkání Taizé

2014/15. Dále bych ráda rozvíjela zpívání s dětmi, právě připravujeme hudební vánoční divadlo na 4. adventní neděli.

Nové členy staršovstva budeme postupně představovat v dalších číslech.

Poděkování

Komu? Nu, milé sestře Mirjam Růžkové. Byla dlouholetou sborovou sestrou dejvického sboru a taktéž členkou jeho staršovstva. Známe ji jako sestru, která nás vítá při příchodu do sboru, vždy s typickým úsměvem a laskavě zářícím obličejem. Po celou dobu více než čtyřiceti let neúnavně, skromně a svědomitě sloužila našemu sboru. Mnozí jsme ji vděční za její mnohou konkrétní pomoc a rozmanitou službu. Stála vždy tiše v pozadí, avšak když bylo potřeba, přispěchala s nabídkou pomoci. Nelitovala přitom času, též i zdraví, kterého se jí do nynějška moc nedostává. Její přehled o všech členech sboru je obdivuhodný, též o službách, pravidelně se opakujících. Mnohdy se telefonicky ujišťovala, zda nedošlo k jejich opomenutí. Všichni duchovní, kteří sloužili v našem sboru, vzpomínají na ni s velkou vděčností a láskou.

Spolu s jejím tichým a skromným manželem, vysokoškolským pedagogem, jenž před lety zemřel, vychovala dva syny. Oba mají již své početné rodiny a oba zůstávají věrni naší církvi. Sestra Mirjam s mladší sestrou Hanou vyrůstaly v rodině školního inspektora. Úmrtím maminky i jedné sestry muselo být nepochybně jejich mládí poznamenáno.

I my, kteří přicházíme do styku s touto milou sestrou, děkujeme Pánu Bohu za její ne zcela jednoduchý, avšak bohatý život, vyplněný službou Pánu i bližním, a přejeme ji, aby Pán života ji posiloval, přidával ji tak potřebné zdraví a aby byla nadále obklopena nejbližšími i těmi ve sboru, kteří ji mají moc a moc rádi. V této souvislosti autor těchto řádků ji zvláště vyjadřuje dík, že mohl dlouhou dobu vykonávat službu sboru s její velkou pomocí.

Pavel Prosek

Igor David Nadrchal (1966-1995)

V říjnovém Souterrainu píše Jiřina Muzikářová o dvaceti letech, které prožila v Našich pěvcích. Také o tom, jak její manžel Zdeněk přišel poprvé na koncert sboru, a to ke Klimentu, kde pěvci odcházeli za zpěvu písně z Taizé Každý den Pán mi sílu dává.

Moc dobře si ten koncert pamatují, i když pěvci za dobu svého trvání (v únoru to bude už třicet let) odezpívali stovky dalších vystoupení. Několik dní před klimentským koncertem zemřel ve věku 29 let náš spolubratr a spolupěvec Igor David Nadrchal (18. října 1995). Jeho nemocné srdce už nevydrželo. Píseň Každý den Pán mi sílu dává byla Davidova oblíbená a dobře vystihovala i to, co Davidovi pomáhalo unést jeho handicap. A tak závěr koncertu, to byla právě pocta našemu kamarádovi a rozloučení s ním.

Davida si pamatují od jeho 5 let. Vybavují se mi všelijaké nesourodé útržky. Třeba jak - narozdíl od jiných dětí v nedělní škole, které se válely pod stolem - vylezl David na stůl a válel se nahoře na desce. Vybavuje se mi, jak pořádal pro mládež „česnekiády“ (sice nepříliš vonné, leč ohromně zdravé), vzpomínám na to, že když setkání mládeže ztratila poněkud jiskru a mládež na schůzkách programy spíše jen konzumovala, než by projevila nějakou aktivitu, byl to právě Igor David, kdo přišel s modelem za faráře Krejčího zavedených čtyřčlenných výborů, střídajících se po měsíci a zajišťujících náplň mládežnických setkání. Dívám se na věnování v knize o Londýnu a v Londýně koupené, kde Davidovou rukou stojí: „... naši nenahraditelné dirigentce, která dokázala nemožné - získat dejvickým nenamazaným dveřím mezinárodní slávu, věnují k připomenutí Anglie '92 vděční Naši pěvci.“

Davidovi bylo dáno narodit se do rodiny, kde se s Pánem Bohem počítalo a kde měl Pán Bůh své místo. David měl pevnou víru - stejně jako jeho rodiče i oba sourozenci Lenka a Štěpán. Mladší bratr Štěpán bezprostředně po Davidově smrti napsal Ohlédnutí za bráchou (Souterrain 11/95). Je to silná výpověď víry, a proto bych si dovolila toto své malé vzpomínání na Davida zakončit několika řádky, které Štěpán tehdy napsal:

„Píšu tento text v Davidově bytě na stole, na kterém napsal mnoho povzbuzujících dopisů a řadu radostných zvěstí. Nad stolem visí fotka jeho dcerky s maminkou a vedle papírek z kalendáře s textem: 'Nemoc je klíčem, který otevírá dveře, jež se žádným jiným klíčem otevřít nedají' (André Gide). Jeho život byl ukázkou, jak hluboká to je myšlenka. Ten klíč byl velmi, velmi těžký, ale to, co je za těmi dveřmi, bratrovi útrapy s klíčem tisíckrát vynahradilo. Deník, který si psal, je čtením, které lze pochopit jen očima víry. Zmiňované problémy všeho druhu, které by člověka bez opory určitě srazily do hluboké deprese, jsou v textu bezmála ztraceny mezi radostnými zážitky víry.

Věděl, že jeho život je plně v Božích rukou, že Bůh jej může uzdravit, ale nemusí. Bůh mu dal život dost dlouhý na to, aby mohl plně poznat radost ze života na zemi v Jeho milosti. Také dost dlouhý na to, aby nám všem, kdo jsme

s ním žili, ukázal, že milost Boží může změnit i velké utrpení v radost a že i s bolestí v srdci lze Bohu zpívat a chválit jej. Je na nás, abychom si tuto zvěst odnesli. Bohu děkuji za to, že nám tuto zkušenost dal a modlím se, abychom i my měli tu sílu víry se Jemu tak odevzdat, jak to udělal bratr.“

Lydie Härtelová

Historické okénko

Z teprve padesátileté historie dejvického sboru

Latinské celeber znamená slavný a celebrita je slavná, všeobecně známá osobnost. Lidé se stávají proslulými mimořádnými fyzickými i duševními schopnostmi, objevy a dovednostmi, ale překvapivě třeba také tím, že se jim podaří utéct z vězení. Někdo by dal nevímco, aby na sebe upozornil a mezi tzv. celebrity se prodral, ale ne vždy se mu to podaří. Stejně ale konec konců „světská sláva – polní tráva“. Jen málokdo zůstane totiž v paměti lidí zapsán několik desetiletí, neřku-li staletí. Je někdy až zarážející, jak brzy se na lidi zapomíná. Proto Bible zdůrazňuje, že nejdůležitější je, jestli jsou lidská jména zapsána v nebi a před Bohem (Žd 12,23).

Ubývá mezi námi těch, kdo si ještě vzpomenou, kdo to byla dejvická sestra **Olga Dubská**. V šedesátých a sedmdesátých letech působila jako dobrý duch dejvického sboru. (U duchů se osobní data a výročí neuvádějí.) Její příjmení Dubská sice připomínalo povrchní milostpaničky továrníků a statkářů ze staré romantické četby pro paní a dívky, ale křestní jméno Olga znělo opravdu vznešeně. Vždyť kyjevská velkokněžna Olga se dala r. 957 pokřtít jako jedna z prvních ve své vlasti a dosud je východní církví ctěna jako svěťice.

Také o naší sestře Olze Dubské někteří položertem říkali „svatá Olga“, daleko častěji však něžně „Olinka Dubská“. Vždyť už na pohled byla subtilní jako „pápěrka“ nebo „věchýtek“ a také její řeč byla tichá, jaksi zakřiknutá. Přesto ale Olinka v sobě skrývala velikou energii.

Její zesnulý manžel býval pokladníkem salvátorského sboru, ale Olinka přilnula k Dejvicím. Neměla ve sboru žádnou určitou funkci, ale patřila k oněm činnorodým vdovám, o nichž čteme v tzv. pastorálních epištolách a které byly téměř vždy i v našem sboru. Mimořádné aktivity sestry Dubské měly hodně společného s činností sborového kroužku Křesťanské služby, ale nekryly se s ní. Sestra Dubská jela „po vlastní ose“ a podle vlastního uvážení si určovala, co má dělat.

Téměř každý den vyrážela na cesty po sboru a počet jejích návštěv

v domácnostech, domovech důchodců (bylo jich tehdy na našem území několik) a v nemocnicích převyšoval četnost návštěv nás všech ostatních dohromady. A protože tehdy nebyla ještě služba pečovatelek běžná jako dnes, doprovázela staré lidi k lékařům, vyzvedávala jim léky, obstarávala nákupy a zařizovala nejrůznější další úsluhy. Sestry z tradičního kroužku Křesťanské služby si byly dobře vědomy Olinčiny nevšední obětavosti, ale rozhodně na ni nikdy nežárlily. Pouze občas ji pozvaly na svou poradu, aby jim poreferovala o těch, kdo by ušli jejich pozornosti.

Všecko dělala sestra Dubská zdarma. Pamatuji se, že jí staršovstvo vnutilo nepatrný měsíční příspěvek jako ocenění jejích služeb, ale Olinka si nikdy pro sebe nenechala ani korunu. Zvláštní kapitolou byly její dopisy. Byly to rukou psané dopisy i o více stránkách. Někteří členové sboru si je léta schovávali, protože sestra Dubská dovedla psát skutečně promyšleně a věrohodně vyjadřovat osobní zájem, soucítění i povzbuzení.

Někdy se v církevní práci až příliš vyzvedává to, co dobrého jsme vykonali. Asi je to čas od času potřebné kvůli povzbuzení sborové obětavosti, ale rozhodně ne kvůli uspokojení vlastní ctižádosti. Dnes už málem zapomenutá Olinka Dubská nám ale ukazuje, že je možno mnoho dobrého konat i skrytě, téměř anonymně a bez fanfár.

heda

Opravdový dárek

Bliží se vánoce a naši bližní už vymýšlí dárky pro nás. A vzdychají a stěžují si, že neví, co koupit.

Problém není v dárku, ale v tom, že se vzájemně málo posloucháme. Že si málo nasloucháme. Ne každý je ochoten plnit přání toho druhého. Ve vztahu se svým bližním chce mít navrch třeba i v tom, jaký dárek koupí. Ne ten, co by chtěl ten druhý, ale ten, který za ten vhodný považuje on. Je to správné?

Já si myslím, že ne. Opravdový dárek je dárek daný od srdce. Vymyšlený srdcem. Takový, který potěší toho druhého a skrze jeho potěšení pak udělá radost i mně. A ten se dá vybrat jen v pokoře k tomu druhému. Jen tehdy, když se upřímně zajímáme o jeho touhy, záliby, přání, myšlenky.

Není důležitá finanční hodnota, i nepatrná drobnost může vyvolat obrovskou radost.

Já jsem byla bohužel vychovaná v rodině, kde hodnota dárku byla přímo úměrná jeho ceně.

Až v nové rodině jsem pocítila tu skutečnou radost.

Uvedu konkrétní případ.

Před pár lety se v našem kostele konala před Vánoci prodejní výstava výrobků Diakonie ve Stodůlkách. Mně se tam tehdy zalíbila taková keramická želva. Pořád jsem se rozmyšlela, jestli si ji mám koupit a velmi jsem ji vychválila mamince svého muže. Že je úžasná a že se mi moc líbí. A najednou po chvíli jsem zjistila, že už tam na stole není. Pomyslela jsem si: „Tak už ji někdo koupil, no nedá se nic dělat. Měla jsem si to rozmyslet dříve“. A utěšovala jsem se, že nemusím mít vše, co vidím. Jaké bylo moje překvapení pod vánočním stromkem, když jsem ji tam rozbalila. Tehdy se mi oči zalily slzami dojetí.

To byla opravdová radost.

Přeji Vám, ať se Vám takovou radost podaří vyvolat pod vánočním stromkem u svých nejbližších. A ať se sami máte důvod radovat.

Jiřina Muzikářová

Zavřít, nebo otevřít?

Pan Vodička byl pěkný morous. Když u něho zazvonil dealer, doporučující moderně tvarované telefony nebo homeopatické tablety, ani ho nenechal říct první větu a zabouchl dveře. A když kontrolor z plynárny zjišťoval v koupelně, jestli je starý bojler v pořádku, obcházel pan Vodička kolem něho jako hlídací pes a čekal, až bude moct nevídaného vetřelce co nejdřív vystrnadit z bytu. Byt byl totiž Vodičkův „nedobytný hrad“ – ne ovšem tak, jak nadepsal Komenský svůj zbožný spisek, ale spíš ve smyslu anglického „my house – my castle“. Zkratka a dobře: nejste vítán či vítána. To pochopila nakonec i neodbytná nová sousedka, která chtěla s panem Vodičkou navázat přátelské vztahy.

Snad jedinou výjimku tvořil poštovní doručovatel, který přinášel každého dvacátého důchod. S takovou osobnou se pochopitelně musí vycházet přátelsky. Když tedy pan Vodička přepočítal mamon, otevřel vřdycky kredenc a nalil listonošovi štamprličku. Tento úředně nepovolený zvyk zdědil pan Vodička po své zesnulé matce, která na rozdíl od něho byla nadmíru družná a každého vítala v duchu biblického pohostinství.

Ale ani pečlivě střežený byt není možno uhlídat před vpádem nečekané pohromy. Stalo se, že když pan Vodička vyměňoval žárovku, zvrtila se mu pod nohama stolička, takže se zřítil jak široký tak dlouhý na starobylé kuchyňské dlaždice. Hlava sice zůstala nedotčena, ale když se pan Vodička po chvíli pokusil vstát, pocítil krutou bolest v lýtku. Když se poněkud vzpamatoval, došel k závěru,

že asi bude muset vyslat do světa S-O-S. Dobrodiní pevného nebo mobilního telefonu totiž pan Vodička důsledně odmítal, a tak mu nezbylo nic jiného, než pracně zdolat podestu mezi vlastními a sousedčinými dveřmi a ponížene poprosit o pomoc. A pak to šlo už ráz naráz: sanitka – nemocnice – rentgen – operační sál. Pořádně se probral až na nemocničním pokoji.

„Tak vás vítám ve špitále!“ ozval se hlas z protějšího lůžka. „Ten, co tady byl před váma, vodejel dopoledne domů a mně se už začalo stejskat. Ale teď se tu nejprv pěkně uvelebite – a já se budu chovat jako myška.“ Během velmi krátké doby ale pan Vodička zjistil, že myška na protější posteli moc tichá nebude. Ozývala se čím dál častěji a všemožně se dožadovala, aby jí pan Vodička věnoval pozornost: „Pane Vodička, nemám dojít pro teplej čaj?“ – „Pane Vodička, nebude vám vadit, když si pustím v rádiu kázání? To víte, je neděle a já jsem zvyklej chodit k nám do sboru, a tak mi to schází.“ – „Pane Vodička, já vám přečtu odstaveček z týhle knihy. Je to moc zajímavý.“

Není divu, že po třech dnech požádal pan Vodička lékaře, který měl službu, jestli by bylo možné, aby se dostal na jiný pokoj, kde by byl pokud možno sám. „Vy byste chtěl nadstandard?“ podivil se doktor. „Nebud'te blázen, člověče, vždyt' by se vám tam stýskalo! Tady vám nic neschází.“ A už se k záležitosti pana Vodičky nevracel.

Když lékař odešel, bylo v pokoji dost dlouho ticho. Pak se ozvalo ze sousední postele: „Tak to ste mě ranil, pane Vodička! Vy asi nemáte lidi moc rád!“ – „To tedy nemám!“ odsekl zatvrzele pan Vodička. „Hlavně ty, co mě nenechají na pokoji!“ – „Ale to není dobrý, pane Vodička! Pán Bůh jistě věděl, proč nás udělal takový, že potřebujeme jeden druhýho. Já například sem vdovec a asi by na mě dost často padala tesknota, dyby za mnou dlouho nikdo nepřišel. No, a když za mnou dlouho nikdo nepřide, vyrazím mezi lidi sám. To je taky jeden z důvodů, proč rád chodím do kostela. A když je špatný počasí nebo mě trápí záducha, čtu si v Bibli.“ – „A to je pro vás náhrada za lidi?“ neodpustil si jízlivou poznámku pan Vodička. „Jakpak by ne!“ málem se podivil souseď na druhé posteli. „To ke mně přichází sám Pán Bůh a voslovuje mě. Jestli se nepletu, příští neděli začíná už advent – a v adventu mě voslovuje Pán Bůh zvlášť silně.“ – „Advent? To mi nic neříká!“ namítl úsečně pan Vodička, pro kterého advent opravdu nic neznamenal. „Ale advent a Vánoce nám přece připomínají příchod Pána Ježíše a pro mě je to strašně důležitý!“ nedal se odbýt souseď. „To bych tedy rád věděl, proč,“ povýšeně prohlásil pan Vodička, který si jako stovky jiných lidí zakládal na tom, že nepotřebuje, aby ho někdo poučoval o náboženství. „Já bych vám to, pane Vodička, neuměl asi dost dobře vysvětlit,“ připustil skromně pacient na druhé

posteli. „Víte ale, co? Pustíme si tu příští neděli zas rádio a budeme společně poslouchat. Bude se určitě kázat vo adventu a budou se zpívat ty nádherný adventní písničky, co sem vám vo nich už říkal.“

Jestli pan Vodička nechtěl pacienta na protějším lůžku znovu ranit, opravdu nemohl odmítnout. Jestli mu rozhlas dokázal zprostředkovat opravdové adventní poselství, to je ovšem jiná věc. Doufejme, že to dotýčný kazatel, který měl adventní promluvu, moc nezvoral a dostatečně srozumitelně vysvětlil, o co vlastně jde. Rozhodně však po návratu z nemocnice byl pan Vodička o trošičku vlídnější a už nezavíral dveře před cizími lidmi s takovou vehemencí jako dříve.

heda

Vánoční pobožnost

Napéct cukroví, připravit dárky, ozdobit stromeček. Poslouchat koledy. Napsat vánoční přání... Mohli bychom pokračovat, co všechno patří k Vánocům. Co dělá vánoční atmosféru, nebo co se očekává a my to máme stihnout.

O Vánocích chceme taky slyšet nebo číst vánoční evangelium, modlit se, zpívat. Někteří se setkáme společně v kostele. Někdy ale do kostela jít nemůžeme.

Nebo chceme začít pobožností Štědrý večer a nejsme si jisti, kde otevřít Bibli, vlastní slova a věty se nám formulují těžko.

Proto je zde návrh, jak udělat doma vánoční pobožnost.

Úvodní verš:

Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo. (Izajáš 9,1)22

Modlitba:

Pane Bože, jsou Vánoce. Děkujeme za světlo a radost. Jsi nám blízko. I letos. I tady u nás doma. Jsi s námi, když je nám dobře, nic nám neschází, když kolem sebe máme blízké lidi. A jsi s námi, i když jsme smutní, sami, něco nám chybí. Pane Ježíši, ty jsi poznal nedostatek, samotu, ty jsi žil s přáteli i mezi nepřáteli. Hned po narození ti usilovali o život, byl jsi uprchlíkem. Není ti cizí situace nikoho z nás.

Děkujeme za lidi blízké, rodinu, přátele. Za bratry a sestry ze sboru. Za naše sousedy.

Pane Bože, taky se radujeme z dárků, které dostáváme. Děkujeme za všechny,

kdo nás májí rádi. Děkujeme, že sami můžeme někomu udělat radost.

Pane Bože, teď o Vánocích myslíme taky na to, komu jsme ublížili. Je nám to líto. Pomoz nám se usmířit. Odpusť nám viny. A těm, kteří ublížili nám, bychom chtěli odpustit my.

Prosíme, buď s námi. Prosím, buď se mnou. Prosím, ať se Tvoje světlo rozsvítí i ve mně. Děkuji. Amen.

Čteme z Lukášova evangelia (Lk 2,1-20)

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou. A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: "Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechnen lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí." A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: "Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení." Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: "Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil." Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. Všichni, kdo to slyšeli, užasli nad tím, co pastýři vyprávěli. Ale Marie to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. Pastýři se pak navrátili oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Přímluvná modlitba:

Milý Pane Bože,

Pán Ježíš se narodil jako malé dítě. Bůh tak přišel na náš svět. Mezi obyčejné lidi, do chudoby. Děkujeme za to. Ty, Pane Bože, víš, jak je nám někdy smutno, jak si připadáme sami. Prosíme, potěš nás. Prosíme, rozsviť vánoční světlo a radost taky u nás. Tady doma i v nás vevnitř. Ty víš, z čeho máme strach,

obavy...

Prosíme tě za naše blízké.

Myslíme na ty, s kterými jsme o Vánocích někdy bývali a kteří už zemřeli nebo vyrostli a odstěhovali se... Myslíme na naše...

Myslíme na ty, kdo jsou nemocní, v nemocnici, na lidi, kteří žijí ve válce, prosíme za uprchlíky.

Prosíme za ty, kdo mají strach. Prosíme za oběti terorismu, násilí. Prosíme za jejich rodiny.

Myslíme na lidi, co nemají jídlo nebo vodu. Prosíme za děti v dětských domovech a staré lidi v domovech důchodců. Prosíme za lidi ve vězení.

Prosíme o mír na světě, prosíme o smíření a porozumění. Prosíme, aby ti kdo se chystají někoho zabít, se zastavili a zamysleli.

Prosíme za rodiny, kde si spolu nerozumějí. Prosíme, obnovuj lásku mezi lidmi.

Prosíme, ať všichni zakusí takovou radost jako měli ti, kdo se sešli u Ježíšových jesliček v Betlémě.

V tichosti myslíme na...

Otče náš, který jsi v nebesích...

Amen.

Na začátku, na konci a mezi modlitbou a čtením můžeme zpívat vánoční písně z Evangelického zpěvníku. Např.: Narodil se Kristus Pán (281), Když se Pán Ježíš narodil (306), Ach, co je krásy (305), Ó ty radostný čase vánoční (299), Slyš, jaká to libá píseň (297).

S dětmi můžeme pobožnost spojit s prohlížením vánočních obrázků nebo jesliček, máme-li doma. Nebo mohou vánoční scénu děti sehrát jak divadlo nebo pantomimu.

Náměty na štědrovečerní pobožnost s dětmi najdete taky v příručce pro nedělní školu, která je i na webu: <http://katecheze.evangelnet.cz/katecheticke-pripravy/narozeni-jezise-klaneni-pastyru-domaci-poboznost-pro-rodice-deti>

Lenka Ridzoňová

Láska (*úvaha na x-cátnících 27.10.2015*)

Položila jsem si otázku, co vlastně pojem láska znamená. Z pohledu Bible i dle mého názoru to není pouze vzájemná sympatie, romantická zamilovanost, nějaký stav, pocit, náklonnost k vlasti, přírodě, zvířatům, k věcem atd.

Vyšlo mi, že láska je především vztah. Vztah mezi člověkem a Bohem, mezi mužem a ženou, dětmi a rodiči, mezi členy rodiny, lidmi v církvi, a vůbec se všemi dalšími lidmi, se kterými se setkáváme. Biblickou lásku lze vyjádřit slovem agapé, což znamená nesobecká láska, která se obětuje.

Je krásné, že každý z nás je jiný, jednotlivé vztahy jsou různé a každý je jinak prožívá. Máme v tom svobodu, a to je dobře.

Co čteme o lásce v Bibli:

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako obět smíření za naše hříchy. (1J 4, 9-10)

Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. (1J 4, 16)

On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí“ a „miluj svého bližního jako sám sebe.““ (Lk 10, 27)

Naštěstí podstatou křesťanství není naše láska k Bohu, ale Boží láska k nám.

My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás. (1J 4, 19)

Jak a proč vstoupit do vztahu s Bohem?

Boží slovo nás ujišťuje o tom, že Bůh miluje každého z nás. Přijímá nás a touží po našem dobru a nabízí nám prostředky k jeho dosažení. Vrcholem svědectví o Boží lásce k nám je skutečnost, že Bůh se stal v Ježíši Kristu člověkem a za nás umřel. Smrtí a zmrtvýchvstáním Ježíše Krista ale iniciativa Boží náklonnosti k nám nekončí. Naopak. Stává se zcela osobním dotekem a oslovením.

Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Ř 5, 5b)

Touto láskou nás miluje Bůh a současně způsobuje, že my jsme uschopňováni milovat jeho a ostatní lidi. Je to nová schopnost milovat.

Jsme Bohem zvaní a uschopňováni k tomu, abychom odpověděli na Jeho lásku a vstoupili s ním do skutečně důvěrného vztahu.

Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání. (Ga 5, 22-23)

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování,

k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, (2Tm 3, 16)

Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. (J 14, 26)

Marcela Řežábková, pokračování příště

Jubilanti v prosinci

Jiří	DOBIÁŠ	95 let	Jarmila	ŠATAVOVÁ	90 let
Marta	KLEMPEROVÁ	91 let	Daniel	HELLER	65 let
Věra	ONDROVÁ	91 let			

Přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Oznámení

NAŠI PĚVCI ZVOU NA **BACHOVO VÁNOČNÍ ORATORIUM**

V pátek před Vánoci (18. prosince) v 19:30 jste srdečně zváni do evangelického kostela u Salvátora na koncert Našich pěvců, při kterém zazní Bachovo Vánoční oratorium.

Johann Sebastian Bach napsal toto své monumentální dílo v roce 1734 v Lipsku, kde působil jako kantor u sv. Tomáše. Oratorium se skládá ze šesti kantát o celkové délce asi dvě a půl hodiny. Na salvátorském koncertu uslyšíte průřez dílem. Kromě již zmíněného sboru Naši pěvci účinkují přední sólisté Ludmila Vernerová - soprán a Pavel Klečka - baryton a komorní orchestr (nebudou chybět tak vzácné nástroje, jako jsou například hoboje d'amour). Vánoční poselství z Lukášova evangelia čte herec Jan Potměšil.

Vstupné je dobrovolné a milou informací je, že salvátorský kostel je vytápěn.

Těšíme se na setkání s Vámi!

Za sbor Naši pěvci Lydie Härtelová

Pěvecká skupina

NSANGO MALAMU

zve na adventní koncert
a povídání o afrických Vánocích

Kdy: 5. 12. od 17 hodin
Kde: Farní sbor ČCE v Praze-Dejvicích,
ul. Dr. Zikmunda Wintra 15

Vánoční koncert

komorní flétnový soubor

Syringa

17. prosince 2015 v 19:00

Kostel sv. Klimenta, Klimentská, Praha 1 – Nové Město

Hrají: Jitka Matysová, Deborta Rumlová, Marie Špalová, Martina Válková,
Helena Vepřeková a Pavel Matys

Vstupné dobrovolné

V sobotu 16. ledna 2016 se od 19 hodin koná již **17. Svatovojtěšský ples**, který pořádá společenství u sv. Vojtěcha a náš dejvický sbor. Tentokrát se ples koná v KZ Domovina, Na Maninách 1525/32a v Holešovicích. Vstupenky jsou k dostání u sestry Věry Tiché (pouze SMS: 722 663 342).

Setkání s Biblií a koledami se koná u betléma na Suchdolském náměstí 24. prosince 2015 ve 22 hodin.

Vánoční divadlo dětí

4. adventní neděle (20. 12. 2015) během bohoslužeb, následuje

- **společný oběd** (zájemci by se měli předem - jako obvykle - zapisovat na nástěnce) a
- **odpolední program s hudbou a zpěvem**

Zkoušky dětí:

sobota 12. 12. 2015 od 9:30 do 12:15

sobota 19. 12. 2015 od 9:30 do 12:00

Silvestrovské posezení ve sboru 31.12. 2015 od 17:00 hod.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 12. 2015.

Lednové číslo vyjde 3. 1. 2016

Kalendář na prosinec 2015

Bohoslužby	6. 12. - VP	Pavel Ruml
ve sboru -	13. 12.	Gerhard Frey-Reininghaus
neděle 9:30	20. 12.	Lenka Ridzoňová
	25. 12. - VP	Lenka Ridzoňová
	26. 12.	Pavel Pokorný
	27. 12.	Pavel Ruml
	1. 1. - VP	Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Děti 3-8 let:	10. 12. 2015 v 17:00
Mládež a dorost	15.12. - vánoční mládež v Dejvicích, ostatní dle dohody	
x-cátníci	8. 12. v 19:00 Cesta v Bibli a v životě	
Naši pěvci	Středa 18:30	
Klub poznávání	10.12. v 9:30 vyprávění br. f. Henycha	
Hodina pohybu	V prosinci nebude	
Setkání s hostem		
Staršovstvo	3. 12. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Libov
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010